

Arrest

nr. 200 720 van 5 maart 2018
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LYDAKIS
Place Saint-Paul 7B
4000 LIEGE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 2 maart 2018 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 20 februari 2018 houdende weigering van toegang met teruggedrijving (bijlage 11) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 20 februari 2018 tot intrekking van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2018 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. KIWAKANA, die *loco* advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster werd op 20 februari 2018 bij haar aankomst vanuit Kigali (Rwanda) op de luchthaven van Zaventem geïnterpelleerd door de federale politie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 20 februari 2018 een beslissing houdende weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 20/02/2018 om 21.00 uur, aan de grensdoorlaatpost BNL, werd door ondergetekende, R.(...) S.(...) Inspecteur 1 mevrouw :

naam K.(...) voornaam C.(...)

geboren op (...) te (...) geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Rwanda (Rep.)

houder van het document nationaal paspoort nummer (...)

afgegeven te Rwanda op : 19/02/2014

houder van het visum nr. 011968231 van het type C afgegeven door België

geldig van 20/02/2018 tot 11/06/2018

voor een duur van 66 dagen

afkomstig uit Kigali International met Rwandair (WB700) op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

Reden van de beslissing:

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart een vriend te komen bezoeken in Nederland.

Betrokkene is in het bezit van een uitnodiging van deze persoon. Betrokkene verklaart dat ze met de trein naar Nederland zal reizen. Ze kan echter niet meedelen waar za de trein gaat nemen en waar ze gaat afstappen. Haar begeleider die haar naar Nederland zou brengen blijkt haar zoon te zijn, dewelke de Belgische nationaliteit heeft. Betrokkene heeft niet verklaard dat haar zoon In België woonde, niet In de eerstelijnscontrole, niet bij de tweedelijnscontrole.

Zowel betrokkene als haar zoon blijven bij hun verklaring dat betrokkene in Nederland bij uitnodiger gaat verblijven. Betrokkene noch haar zoon kennen echter hat adres van deze uitnodiger. Hun verklaringen zijn wel tegenstrijdig aangaande de manier waarop ze naar Nederland zullen gaan. Geen van beiden Nederland zullen gaan. Geen van belden kent echter het adres van de gastheer in Nederland.

Nadat betrokkene geconfronteerd werd mat de twijfels aangaande haar reismotief In Nederland, geeft betrokkene toe dat ze bij haar zoon In België op bezoek komt en niet naar Nederland gaat. Haar zoon bevestigt dit.

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: Betrokkene heeft haar visum bekomen op basis van een frauduleuze uitnodiging

(...)”

1.3. De eerste bestreden beslissing ging gepaard met een beslissing tot intrekking van een visum van diezelfde datum, waarvan de motieven luiden als volgt:

“INTREKKING VAN EEN VISUM

Mevrouw, Meneer K.(...), C.(...)

De/het _____, ambassade/consulaat-generaal/[andere bevoegde instantie] in _____ [namens (naam van de vertegenwoordigde Lidstaat)]

- Op verzoek van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
 - De dienst die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te _____
- Heeft / hebben / werd
- uw visumaanvraag onderzocht
 - uw visum onderzocht. Nummer 011968231, afgegeven: 14/02/2018.
 - het visum is geweigerd het visum is nietig verklaard het visum is ingetrokken
- Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

(...)

2. X het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene verklaart een vriend te komen bezoeken in Nederland.

Betrokkene is in het bezit van een uitnodiging van deze persoon. Betrokkene verklaart dat ze met de trein naar Nederland zal reizen. Ze kan echter niet medelen waar za de trein gaat nemen en waar ze gaat afstappen. Haar begeleider die haar naar Nederland zou brengen blijkt haar zoon te zijn, dewelke de Belgische nationaliteit heeft. Betrokkene heeft niet verklaard dat haar zoon In België woonde, niet In de eerstelijnscontrole, niet bij de tweedelijnscontrole.

Zowel betrokkene als haar zoon blijven bij hun verklaring dat betrokkene in Nederland bij uitnodiger gaat verblijven. Betrokkene noch haar zoon kennen echter hat adres van deze uitnodiger. Hun verklaringen zijn wel tegenstrijdig aangaande de manier waarop ze naar Nederland zullen gaan. Geen van beiden Nederland zullen gaan. Geen van belden kent echter het adres van de gastheer in Nederland.

Nadat betrokkene geconfronteerd werd mat de twijfels aangaande haar reismotief In Nederland, geeft betrokkene toe dat ze bij haar zoon In België op bezoek komt en niet naar Nederland gaat. Haar zoon bevestigt dit.

(...)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

2.2.2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Verzoekster acht dat zij het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot verwijdering, er bestaat dus werkelijk uiterste spoed in haar hoofde.

Hiertoe maakt verzoekster melding van het artikel 39/82 & 4 alinea 2 van de Wet van 15/12/1980 die verduidelijkt: “Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats- zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering; en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

In casu wordt betrokkene gedetineerd op basis van het artikel 74/5 van de Wet van 15/12/1980,

Dat betrokkene trouwens op 6 maart 2018 naar Rwanda moet worden gerepatriëerd.

Verzoekster acht dat er in haai” hoofde dus wel degelijk uiterste spoed bestaat, die de opschorting van de omstreden akten met zich meebrengt.”

2.2.2.2. In haar verzoekschrift wijst verzoekster op haar vrijheidsberoving met het oog op haar terugdrijving, waardoor de uiterst dringende noodzakelijkheid bewezen dient te worden geacht. Zij verblijft thans in het gesloten Centrum Caricole in Steenokkerzeel in afwachting van haar terugdrijving die volgens de informatie van de verwerende partij op 6 maart 2018 in het vooruitzicht werd gesteld.

De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van de vreemdelingenwet en stelt zij de bevoegdheid van de steller van de akte in vraag. Verzoekster stelt in haar eerste middel het volgende:

“Via het onderhavig beroep acht verzoekster dat de omstreden beslissingen genomen werden door een attaché die in casu niet bevoegd is aangezien de bevoegdheid voor dit type beslissing exclusief is toegekend aan de autoriteiten belast met de grenscontroles.

Inderdaad, men kan vaststellen dat, zowel de beslissing tot intrekking van het visum evenals deze tot terugdrijving twee handtekeningen vertoont, de ene uitgaande van een agent, belast met de grenscontrole en de tweede van een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken,

Verzoekster acht dat de luchthavenpolitie, na haar verhoord te hebben, een verslag moest opstellen, overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken, er de situatie in samenvattend.

Gezien de handtekeningen die op de omstreden beslissing voorkomen, is het duidelijk dat de attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken, die deze tekende, besloot tot de terugdrijving en de handhaving in een welbepaalde plaats, in casu het gesloten centrum Caricole.

Alzo acht verzoekster dat deze attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken zich niet beperkte tot het verschaffen van inlichtingen betreffende de verblijfssituatie, maar ook deze beslissing nam.

Het artikel 3 van de Wet van 15.12.1980 verduidelijkt echter:

{...}

Deze beslissing schendt dus de naleving van het artikel 3 van de Wet van 15/12/1980 en werd genomen door een onbevoegde auteur.

De Raad drukte zich trouwens in die zin uit in een arrest nr. 167.048 van 30/04/2016 dat verduidelijkte ;
« 33,1. Verzoekster haalt een eerste middel aan, in het bijzonder de schending van het artikel 3, alinea 1 van de Wet van 15 december 1980. Zij handhaaft in substantie dat de beslissing genomen werd door een attaché, die in casu niet bevoegd was, aangezien de bevoegdheid exclusief toegekend is aan de autoriteiten, belast met de grenscontroles,

3.3.2. Verweerster, die toegeeft dat de omstreden beslissing niet onder haar bevoegdheid valt, handhaaft dat de omstreden akte wel degelijk genomen werd door de autoriteiten, belast met de grenscontrole, zoals de handtekening van Inspecteur F.D., die op het instrumentum voorkomt, het bewijst. Zij verktoouri dut verweerster in werkelijkheid slechts tussenkwam om inlichtingen betreffende de verblijfssituatie van verzoekster te verschaffen en dat, indien een attaché een "vooraf ingevulde " beslissing ondertekende, er desalniettemin reden is aan te nemen dat de agent, belast met de grenscontrole, die geenszins door dit

documenten gebonden is, zich tevreden stelde met het aannemen van de motieven ervan en beschouwt moet worden als de auteur van de omstreden beslissing tot terugdrijving. Bijgevolg vraagt zij dat hij uitgesloten zou worden,

3.3.2, De Raad stelt vast dat de beslissing tot terugdrijving, die aan verzoekster ter kennis werd gebracht, twee handtekeningen vertoont, de ene uitgaande van een agent, belast met de grenscontrole, en de tweede van een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken. Vervolgens, bij het onderzoek van het administratief dossier, merkt hij op dat na verzoekster te hebben onderschept en ondervraagd, de autoriteiten, belast met de grenscontrole, een grensrapport opstelden dat zij om 20h42 naar verweerster stuurden, er de situatie van verzoekster in samenvattend, in het bijzonder de aan het licht gebrachte elementen en die haar terugdrijving zouden kunnen rechtvaardigen en onderstrepend dat deze laatste "teruggedreven zou kunnen worden naar (...) op 01.05.2016 om 13.15u". Na de verzending van dit verslag — waarvan de formulering laat denken dat een bekrachtiging vanwege verweerster verwacht werd - blijkt in het administratief dossier een document; aangemaakt om 22u17, waaruit blijkt dat een zekere K. V., attaché, besloten heeft tot de terugdrijving en de handhaving van verzoekster om reden dat: « Geen bestaansmiddelen Meer dan 90 dagen op 180 », document dat elektronisch ondertekend werd door dezelfde attaché. Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat, ingevolge dit document, een beslissing, meer formeel onder de vorm van een bijlage 11, door dezelfde attaché werd genomen en elektronisch werd ondertekend. Gezien deze elementen blijkt niet dat verweerster zich beperkt zou hebben tot het verschaffen van inlichtingen betreffende de verblijfssituatie, maar deze beslissing nam. De omstandigheid dat de CCE 187.939 - pagina 4 autoriteiten, belast met de grenscontroles, niet door deze beslissing gebonden waren, blijkt, prima facie, niet van aard deze vaststellingen tegen te werken.”

2.3.2.2. De *in casu* toepasselijke bepalingen van het door verzoekster geschonden geachte artikel 3 van de vreemdelingenwet bepalen het volgende:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

(...)

De beslissing wordt genomen door de minister of, behalve in het geval bedoeld in het eerste lid, 6°, door zijn gemachtigde. In de in het eerste lid, 1° of 2°, bedoelde gevallen, kunnen de met de grenscontrole belaste overheden de beslissing zelf nemen.

Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.

De met de grenscontrole belaste overheden drijven de vreemdeling aan wie de toegang geweigerd wordt terug en, in voorkomend geval, verklaren zij het visum nietig of trekken zij het in.

De Koning kan, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en regels voor de toepassing van dit artikel vaststellen.”

2.3.2.3. In haar middel stelt verzoekster ten onrechte dat de bevoegdheid om de bestreden beslissingen te nemen exclusief zou toekomen aan de met grenscontrole belaste overheden. Uit een lezing van het hierboven geciteerde artikel 3, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt immers dat de beslissing tot weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11), die in onderhavig geval gestoeld is op artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet genomen wordt door de minister of zijn gemachtigde. Het zijn enkel de beslissingen tot weigering van toegang met terugdrijving die gestoeld zijn op een gebrek aan binnenkomstdocumenten, zoals voorzien in artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet, die door de met grenscontrole belaste overheid zelf, en dus zonder tussenkomst van de minister of zijn gemachtigde, kunnen worden genomen. Op grond van artikel 3, derde lid van de vreemdelingenwet kan de overheid, die bevoegd is om de toegang te weigeren, bovendien eveneens beslissen tot intrekking of nietigverklaring van het visum.

2.3.2.4. Het arrest van de Raad dat verzoekster in haar middel citeert ter adstructie van haar middel betreffende de onbevoegdheid van de steller van de akte dateert van 30 april 2016. De Raad merkt op dat dit arrest voorafgaat aan de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (B.S., 19 april 2017), waarbij artikel 3 van de vreemdelingenwet integraal werd vervangen. Het geciteerde arrest gaat ook vooraf aan de laatste wijziging van artikel 6, §1 van het koninklijk besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Delegatiebesluit) door het ministerieel besluit van 15 maart 2017 tot wijziging van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S., 21 april 2017). Artikel 6, §1 van het Delegatiebesluit bepaalt thans het volgende:

“(…)

§1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : (...); artikel 3, eerste lid, 1° tot 10°, met uitzondering van 6°, en tweede en derde lid; (...)”

2.3.2.5. Uit een samenlezing van de hierboven vermelde bepalingen vloeit voort dat attaché K. V., die de bestreden beslissingen heeft genomen, hiertoe wel degelijk bevoegd was. De kritiek van verzoekster houdt geen rekening met de huidige stand van de regelgeving, na de laatste wijzigingen van de vreemdelingenwet en het Delegatiebesluit en is bijgevolg kennelijk ongegrond.

Er werd geen schending aangetoond van artikel 3 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is kennelijk ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.3.2.6. In een tweede middel, blijkbaar gericht tegen de beslissing tot intrekking van het visum, voert verzoekster de schending aan van de formele motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 32 en 33 van de Verordening 810/2009 EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode). Verzoekster stelt in haar tweede middel het volgende:

“Zowel in de beslissing tot intrekking van visum als tot terughrijving wordt verduidelijkt; " lieden van de Beslissing: Betrokkene verklaart een vriend te komen in Nederland\ Betrokkene is in het bezit van een uitnodiging van deze persoon. Betrokkene verklaart dat ze met de trein naar Nederland zal reizen. Ze kan echter niet meedelen waar ze de trein gaat nemen en waar ze gaat afstappen. Haar begeleider die haar naar Nederland zou brengen blijkt haar zoon te zijn,> dewelke de Belgische nationaliteit heji. Betrokkene heeft niet verklaard dat haar zoon in België woonde niet in de eerstelijnscontrole niet hij de tweedelijnscontrole. Zowel betrokkene als haar zoon blijven bij hun verklaring dat betrokkene in Nederland hij uitnodiger gaat verblijven. Betrokkene noch haar zoon kennen echter adres van deze uitnodiger. Hun verklaringen zijn wel tegenstrijdig aangaande de manier waarop ze naar Nederland zullen gaan, Geen van beiden kant echter het adres van de gastheer in Nederland. Nadat betrokkene geconfronteerd werd met de twijfels aangaande haar reismotief in Nederland geeft betrokkene toe dat b\j haar zoon in België op bezoek komt en niet naar Nederland gaat. Haar zoon bevestigt dit.”

Verzoekster acht deze motivering niet adequaat en dit oxn de volgende redenen :

Allereerst verduidelijkt het artikel 3 alinea 1 3° van de Wet van 15/12/1980; " Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt: 10 wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

20 wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij; zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

Alzo kan er slechts een beslissing tot intrekking en teruggedrijving genomen worden indien verzoekster de documenten, die het voorwerp en de voorwaarden van het verblijf rechtvaardigen, niet voorlegt.

Er wordt echter niet betwist dat verzoekster, bij haar controle door de Politie Zaventem, het geheel der documenten, noodzakelijk voor haar verblijf bij haar vriend tot haar vertrek, hetzij op 14 april 2018, voorlegde.

De omstreden beslissingen baseren zich op eenvoudige subjectieve vermoedens betreffende het verloop van het verblijf van verzoekster in de Schengenruimte,

Inderdaad, niets verbiedt verzoekster tijdens haar verblijf bij haar vriend in Nederland een bezoek te komen brengen aan haar zoon, die in België verblijft.

De motivering van de omstreden beslissing schendt dus het artikel 3 alinea 1 3° van de Wet van 15/12/1980 vermits de documenten, verbonden aan het verblijf, werden voorgelegd tijdens de controle, op 20 februari 2018 door de Luchthavenpolitie uitgevoerd.

Dat de overwegingen, in de omstreden beslissingen geuit gewoonweg subjectief zijn en niet als een adequate motivering beschouwd kunnen worden.”

2.3.2.7. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3.2.8. De beslissing tot weigering van toegang met teruggedrijving vermeldt uitdrukkelijk het hierboven weergegeven artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag.

2.3.2.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 20 februari 2018 in Zaventem toekwam vanuit Kigali met een Belgisch visum dat in vertegenwoordiging van Nederland werd verstrekt. Ter gelegenheid van haar interpellatie door de grensinspectie verklaarde verzoekster dat zij werd uitgenodigd door dhr. N. D. die in Nederland verblijft en vertaler zou zijn bij het ICC in Den Haag. Uiteindelijk blijkt dat verzoekster niet weet hoe zij naar Nederland zou reizen en niet beschikt over het adres van haar gastheer in Nederland. De persoon die haar aan de luchthaven opwacht, blijkt verzoeksters zoon te zijn. Zowel verzoekster als haar zoon geven uiteindelijk toe dat zij niet naar Nederland gaan, maar dat verzoekster in feite bij haar Belgische zoon op familiebezoek wenst te komen. Uit de verklaringen van de zoon van verzoekster blijkt dat hij zijn moeder niet zelf heeft uitgenodigd *“omdat hij bang was dat het visum zou worden geweigerd”*.

2.3.2.10. Op basis van de vaststelling dat verzoekster haar visum had bekomen op basis van een frauduleuze uitnodiging, kon de gemachtigde van de staatssecretaris op goede gronden concluderen dat verzoekster niet in het bezit was van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven, waardoor hij op grond van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet rechtsgeldig een beslissing tot weigering van toegang met teruggedrijving kon treffen.

2.3.2.11. De beslissing tot intrekking van het visum, thans de tweede bestreden beslissing, vermeldt op haar beurt artikel 34.2 van de Visumcode als haar juridische grondslag. Deze bepaling van de Visumcode luidt als volgt:

“2. Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.

(...)”

2.3.2.12. In haar middel betoogt verzoekster dat er slechts een beslissing tot intrekking van het visum kan worden getroffen indien zij *“de documenten, die het voorwerp en de voorwaarden van het verblijf rechtvaardigen, niet voorlegt.”* Volgens verzoekster is de beslissing enkel gebaseerd op subjectieve

vermoedens betreffende haar verblijf in de Schengenzone en had zij bij haar visumaanvraag wel degelijk een volledig visumdossier voorgelegd.

2.3.2.13. De Raad benadrukt dat artikel 3, eerste lid, 3°, gecombineerd met het tweede lid van hetzelfde artikel van de vreemdelingenwet niet uitsluit dat een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum toch wordt teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (RvS 25 februari 2002, nr. 110.745). Verzoekster kan onmogelijk worden gevolgd waar zij stelt dat de beslissing enkel gebaseerd zou zijn op subjectieve vermoedens betreffende haar verblijf in de Schengenzone. Aangezien het visum werd verstrekt op grond van een frauduleuze uitnodiging, kon zij destijds het visum bekomen, maar voldeed zij niet aan de afgiftevoorwaarden. Bijgevolg kon het visum op grond van artikel 34.2 van de Visumcode rechtsgeldig worden ingetrokken.

2.3.2.14. Terloops merkt de Raad op dat het tweede middel niet ontvankelijk is in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van de artikelen 32 en 33 van de Visumcode aangezien zij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen deze bepalingen zouden schenden. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke feitelijke en juridische gronden. Er werd geen schending van de motiveringsplicht aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.3.2.15. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

“Dat het hiertoe past te herinneren aan de permanente jurisprudentie van de Raad der Vreemdelingenbetwistingen in het kader van een eerste toelating, die in haar arrest van 11 juni 2015 nummer 147.553 verduidelijkt: "Aangezien het de beweerde schending van het artikel 8 van het EVRM betreft, herinnert de raad eraan dat, wanneer een risico van schending van het recht op respect van het privéleven en/of gezinsleven aangehaald wordt, het eerst onderzoekt of er een privéleven en/of gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, alvorens te onderzoeken of dit aangetast wordt door de omstreden akte, Wat de appreciatie van het al dan niet bestaan van een privéleven en/of gezinsleven betreft, moet de Raad zich op het ogenblik waarom de omstreden akte genomen wordt, plaatsen (cf. Hof EVRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk §25; Hof EVRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk §34, Hof EVRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk §21),

Het artikel 8 van het EVRM geeft geen definitie van het begrip 'gezinsleven' noch van het begrip 'privéleven'. De twee begrippen zijn autonoom# begrippen die onafhankelijk van het nationaal recht geïnterpreteerd moeten worden. Betreffende het bestaan van een gezinsleven past het eerst na te kijken of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet in de feiten voorkomen dat de persoonlijke band tussen de leden van dit gezin voldoende nauw zijn (cf. Hof EVRM 12 juli 2001, K, en I/Finland, §150). Het bestaan van een gezinsleven of een privéleven of beiden apprecieert zich in feite, Vervolgens moet de Raad onderzoeken of er inmenging in het gezinsleven en/of privéleven is. Hiertoe past het na te kijken of de vreemdeling de toelating voor de eerste maal vroeg of of het een beslissing betreft die een einde stelt aan een verworven verblijf

Indien het een eerste toelating betreft, wat in casu het geval is, stelt het Hof ERM dat er geen inmenging is en dat het niet wordt overgegaan tot een onderzoek op basis van de tweede paragraaf van het artikel 8 van het EVRM, In dit geval beschouwt het Hof ERM desalniettemin dat het pas te onderzoeken of de Staat gehouden is aan een positieve verplichting om toe te laten het privéleven en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (Hof ERM 28 november 1996, Ahmut/Nederland §63, Hof ERM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland §38), Dit gebeurt doordat er een afweging van de belangen in aanwezigheid. Indien uit deze afweging van belangen blijkt dat de Staat door zo'n positieve verplichting gehouden is, is er schending van het artikel 8 van het

ERM (cf. Hof ERM 17 oktober 1986, Rees/Verenigd Koninkrijk §37). Inzake immigratie heeft het Hof ERM in de beide voornoemde hypothesen, bij diverse gelegenheden in herinnering gebracht dat het EVRM, als zodanig, geen enkel recht waarborgde voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat, waarvan hij geen onderdaan is, te betreden of er te verblijven (Hof ERM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk § 23, Hof ERM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk §74, Hof ERM 18 februari 1991, Moustaquim België §43). Het artikel 8 van het EVRM kan ook niet geïnterpreteerd worden als inhoudend, voor een Staat, de algemene verplichting om de keuze, door vreemdelingen, van hun gemeenschappelijk land van verblijf na te leven

en de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te laten ('Hof ERM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland § 39)- Krachtens een goed gevestigd internationaal rechtsprincipe behoort het inderdaad aan de Staat toe de openbare orde te verzekeren, in het bijzonder in de uitoefening van haar recht de toegang en het verblijf van niet nationalen te controleren (Hof ERM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België §81, Hof ERM 18 februari 1991, Moustaquim/België §43, Hof ERM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk §67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe te bepalen.

Rekening houdend met het feit dat de vereisten van het artikel 8 van het EVRM, net zoals deze van de andere beschikkingen van het Verdrag, de waarborg en niet gewoon de welwillendheid of de praktische regeling (Hof ERM 5 februari 2002, Conka/België §83) enerzijds betreft en het feit dat dit artikel de boventoon voert over de beschikkingen van de Wet van 15 december 1980 (E.I.L 22 december 2010, nr. 210.029) anderzijds, komt het de administratieve autoriteit toe, alvorens haar beslissing te nemen, zich over te geven aan een zo rigoureuus mogelijk onderzoek van de zaak in functie van de omstandigheden waar zij kennis van heeft of zou moeten hebben. Wanneer verzoekster zich beroept op een schending van het artikel 8 van het EVRM, komt het haar eerst toe op voldoende precieze wijze rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, het bestaan van het privé- en gezinsleven, dat zij aanhaalt evenals de wijze, waarop de omstreden beslissing de T.p. aantastte, te bewijzen.

4.2.2. Uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de mens blijkt dat de gezinsband tussen het echtpaar of partners vermoed moet worden (cf Hof ERM, 21 juli 1988, Berrehab/Nederland §21, Hof ERM, 28 november 1996, Ahmut/Nederland §60).

In casu wordt de familieband tussen verzoekster en haar echtgenoot niet uitdrukkelijk door verweerster betwist en geen enkel element in het administratief dossier lat toe het bovenvermeld vermoeden om te keren.

Het bestaan van een gezinsleven uit hun hoofde kan dus vermoed worden.

Aangezien er niet betwist wordt dat de omstreden beslissing geen einde stelt aan een verworven verblijven, maar tussenkomt in het kader van een eerste toelating, is er, in dit stadium van de procedure, geen inmenging in het gezinsleven van verzoeker.

Het past dus na te kijken of de Staat een positieve verplichting had het recht op zijn gezinsleven te verzekeren. Om de uitgestrektheid van de verplichtingen, die voor de Staat voortvloeien uit het artikel 8 §1 van het EVRM, te bepalen, past het eerst na te kijken of er belemmeringen aan de ontwikkeling of de voortzetting van een normaal en effectief gezinsleven, elders dan op zijn grondgebied, aangehaald worden. Indien zulke belemmeringen om een gezinsleven buiten zijn grondgebied te leiden niet kunnen worden vastgesteld, is er geen gebrek aan eerbieding van het gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het EVRM.

In casu wordt er geen enkele belemmering van die aard door verzoekster aangehaald, die zich ertoe beperkt vol te houden dat "zijn privé- en gezinsleven nergens anders geleid kan worden dan in België in de mate waarin heel haar gezin (echtgenoot en haar twee kinderen) zich op het Belgisch grondgebied bevindt hetgeen hiertoe niet voldoende kan zijn zodat de omstreden beslissing niet beschouwd kan worden als een schending van het artikel 8 van het EVRM.

Bovendien noteert de Raad bij lezing van de omstreden beslissing dat verweerster de elementen van privéleven, door verzoekster ter ondersteuning van haar vraag tot verblijfsvergunning aangehaald in overweging nam en beschouwde dat de verplichting terug te keren naar het land waar men vandaan komt, in haar principe, geen puur formele noch onevenredige beslissing is opzichtsens het recht op (...) privéleven. Deze verplichting brengt geen breuk in de gezins- en privérelaties met zich mee, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering (...)alzo voldoende aantonend zo'n afweging te hebben gemaakt. Bijgevolg kan haar geen schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) verweten worden

Aldus, gezien de hierboven aangehaalde jurisprudentie, behoort het dus aan verzoekster toe het bestaan van een gezinsleven in België te bewijzen.

Er wordt echter niet betwist dat de zoon van verzoekster* Meneer G.(...) van Belgische nationaliteit, in België woont.

Er bestaat dus wel degelijk een gezinsleven in België.

Dat het aan de autoriteit, die de beslissing nam, toebehoorde er rekening mee te houden.

Dit was echter niet het geval, terwijl het bestaan van de zoon van verzoekster ter kennis van de autoriteit gebracht was op het ogenblik van het nemen van de beslissing.

Door niet over te gaan tot het onderzoek zoals hierboven verduidelijkt, schenden de omstreden beslissingen duidelijk het artikel 8 van het EVRM, een onevenredige aantasting van het recht op het respect voor het privé en gezinsleven van verzoekster vormend."

2.3.2.16. Het door verzoeksters geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

2.3.2.17. Verzoekster baseert haar grief op grond van artikel 8 van het EVRM blijkbaar op een gezinsleven met dhr. G. die haar zoon zou zijn en die de Belgische nationaliteit heeft. Volgens verzoekster wordt het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in haren hoofde vermoed.

2.3.2.18. De Raad stipt aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris noch op grond van het administratief dossier, noch op grond van de bijlagen bij het verzoekschrift kon opmaken dat er in hoofde van verzoekster sprake was van een beschermenswaardig gezinsleven in België op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing. Aangezien verzoekster op Zaventem aankwam vanuit Kigali (Rwanda) op uitnodiging van een vriend N. D., die in Nederland verblijft, kon onmogelijk worden vermoed dat verzoekster in feite haar meerderjarige Belgische zoon G. I. in België wilde komen bezoeken. Er is geen sprake van een *de facto* gezinsleven tussen verzoekster en haar meerderjarige zoon. De verklaringen van verzoekster en haar zoon volstaan niet om een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

2.3.2.19. Wat het onderzoek betreft naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partij en haar gezin slechts vereist indien er sprake is van een gezinsleven (RvS 5 juni 2013, nr. 223 744), wat te dezen niet het geval is.

Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel

ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (de artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. In haar verzoekschrift stelt verzoekster het volgende betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Verzoekster acht dat de tenuitvoerlegging van deze omstreden beslissingen een ernstig en moeilijk herstelbaar nadeel en een aantasting van haar recht op respect van haar privé en gezinsleven, door het artikel 8 van het EVRM beschermd» kunnen berokkenen.

De tenuitvoerlegging van deze beslissingen vormen een onevenredige aantasting van haar recht op respect van haar privé en gezinsleven, door het artikel 8 van het EVRM beschermd.

In hoofde van betrokkene bestaat er dus wel degelijk een nadeel in geval van onmiddellijke tenuitvoerlegging van de omstreden akte.”

2.4.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekster haar nadeel koppelt aan de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

3.4.2.3. Aangezien geen beschermenswaardig privé- en gezinsleven aannemelijk werd gemaakt, kan geen schending van voormelde verdragsbepaling aanvaard worden, waardoor het nadeel dat verzoekster koppelt aan een inmenging in haar recht op privé- en gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM evenmin kan worden aanvaard.

2.4.2.4. De Raad merkt op dat het nadeel in geen geval moeilijk te herstellen is, aangezien het verzoekster vrijstaat een visum met het oog op familiebezoek aan te vragen indien zij werkelijk de bedoeling heeft haar Belgische zoon te bezoeken.

2.4.2.5. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat er geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannemelijk werd gemaakt.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

F. TAMBORIJN